

Arrest

nr. 102 911 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Salarzai Fawad Khan, bent een zesentwintigjarige Afghaanse jongeman van Pashtou-origine. U bent geboren in het dorp Dandunah gelegen in de buurt van de stad Asadabad, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kunar. U ging naar school tot de negende graad waarna u een Engelse cursus ging volgen. U woonde samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. U was de oudste van de kinderen. Uw oom Hassan Khan en zijn familie woonden in het aanpalende huis.

Uw problemen begonnen toen u een affaire startte met uw achternicht Khadiya. Khadiya was de dochter van de neef van uw vader. In een Afghaanse context worden de neven van vaderszijde als 'tarboor' aangeduid wat zoveel betekent als dat men er meestal slechte relaties mee heeft. U hield die affaire drie jaar lang vol tot u uw vader verzocht om haar hand te vragen bij haar vader (uw vaders

neef). Uw vader reageerde zeer boos en sloeg u. Hij zei dat hij nooit of te nimmer een 'tarboor' in huis zou halen. Een dag later besprak u het met Hassan Khan uw oom. Hij kon uw vader overtuigen om haar hand te gaan vragen. Samiullah, de vader van Khadiya, weigerde. Na de weigering kon Hassan Khan de broer van uw grootvader, die malik van het dorp was, overtuigen om haar hand te gaan vragen. Opnieuw weigerde Samiullah categoriek en voegde eraan toe dat hij nog liever zijn dochter verdrinkt in de rivier dan haar te laten huwen met 'tarboor'.

Een week later kwam u de broer van Khadiya tegen op straat. Er ontspoon zich een gevecht waarin jullie beide gewond werden. Er werd een jirga ingeroepen die besliste dat u de broer niet meer mocht benaderen. Uw vader hield u thuis. U mocht het huis enkel verlaten als uw vader, broers of neven u vergezelden. Zij moesten er op toezien dat u niet naar plaatsen zou gaan waar u in de problemen zou komen. Eénentwintig dagen na dit gevecht kreeg u toch een kans Khadiya te zien. U wist dat Khadiya de was deed aan het kanaal en ging met uw neef, die u moest vergezellen, op stap. U loog hem voor dat u moest plassen naast de weg. U stak de boomgaard over, klom over een muur en zag Khadiya. U vroeg haar of ze bereid was om met u weg te lopen als de kans zich voor deed. Khadiya was bereid waarop jullie afspraken om bij een volgende gelegenheid, zoals een huwelijk, weg te lopen.

Anderhalve maand later was er een huwelijk van gemeenschappelijke familieleden. Toen u haar aan de ingang zag, ging u honderdvijftigduizend roepies bij u thuis halen om de vlucht te betalen. Toen u haar moest serveren, gaf u haar een veelzeggende blik waardoor ze wist dat het jullie kans was om te vluchten. Een vriend van u, Wahid, nam jullie mee met de auto. Iemand in het dorp had jullie echter gezien en verwittigde de broer van Khadiya, die op zijn beurt de autoriteiten verwittigde. U werd tegengehouden in het district Khewa. Er werd opnieuw een jirga georganiseerd waarop beslist werd dat jullie beiden doodgeschoten gingen worden. Khadiya werd na een dag ondergebracht bij de man van haar tante in afwachting van haar dood. Ondertussen had uw oom die legercommandant was, contact opgenomen met Hewaz Muhammad Naziri de politiechef in uw regio. Uw oom kon hem overtuigen om u vrij te laten. Hij had reeds een smokkelaar geregeld waardoor u het land kon ontvluchten. Uw oom zei dat hij ging proberen om Khadiya te redden maar u had het gevoel dat hij dit zei om u gerust te stellen. Ook vandaag weet u niet wat er met haar gebeurd is.

U ontvluchtte Afghanistan eind februari begin maart 2012 en kwam aan in België op 9 juli 2012 waar u op 20 juli 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een document over de ziekenhuisopname van Hassan Khan, een foto van Hassan Khan, vier documenten over uw vaders job, uw taskara, uw schoolrapport, een bevestigingsbrief, een klachtbrief en een enveloppe voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor twee verschillende periodes aangeeft waarin u bent gevlucht. Zo staat er in de klachtbrief dat de klacht geregistreerd werd op 5/6/1391 of 26/09/2012 (CGVS p. 5) terwijl u tijdens het gehoor verklaart dat u negen maanden geleden (datum gehoor: 03/12/2012), dus in eind februari begin maart 2012, uw familie voor het laatst heeft gezien (CGVS p. 9). U heeft uw familie voor het laatst gezien de dag van het huwelijk dus dezelfde dag dat u gearresteerd werd. **Met andere woorden er is een verschil van minstens vijf maanden tussen de datum die op de klachtbrief staat en uw verklaringen.** Bovendien moet worden vastgesteld dat de datum die op de klachtbrief staat, dateert van na uw vlucht uit Afghanistan (zie administratief dossier: verklaring vraag 35 + CGVS p. 9). Daarnaast verklaarde u dat de klacht tegen u werd ingediend toen u gearresteerd werd op het moment dat u er met Khadiya van door wou gaan terwijl de vertaling van de klachtbrief duidelijk maakt dat u twee dagen in detentie was voor het slaan van uw oom (CGVS p. 5). Een incident dat ongeveer een grote twee maanden daarvoor gebeurde. Er zitten namelijk éénentwintig dagen tussen het gevecht met uw oom en uw ontmoeting met Khadiya (CGVS p. 14) en anderhalve maand tussen de ontmoeting met Khadiya en het huwelijksfeest waar jullie samen weglieden (CGVS p. 15). **Het feit dat u deze data en de inhoud van de klachtbrief foutief weergeeft tijdens het gehoor ondermijnt uw geloofwaardigheid.**

Vervolgens zijn uw verklaringen over uw affaire met Khadiya weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat u haar op een dag kleren zag wassen aan het kanaal en u haar daarop ten huwelijk vroeg (CGVS p. 11). U voegde eraan toe dat, voor de dag dat u haar ten huwelijk vroeg, u nog nooit over uw gevoelens had gesproken met haar (CGVS p. 12). Als u gevraagd wordt hoe u wist dat zij ook gevoelens had voor u, antwoordde u soms als ik met haar praatte, praatte ze met mij op een manier dat ze soms lachte (CGVS p. 12). Het CGVS erkent dat ontluikende liefde in Afghanistan waarschijnlijk anders beleefd wordt dan in de westerse wereld maar stelt zich toch vragen bij de door u beschreven ontwikkeling van uw affaire. Hoe kan u het immers verklaren dat als u samen opgegroeid bent en blijkbaar de gelegenheid had om met elkaar te communiceren (CGVS p. 11) uw gevoelens nooit eerder ter sprake zijn gekomen. Verlegenheid of de Afghaanse cultuur kunnen onmogelijk een verklaringen zijn als u beweert dat u haar, zonder ook maar eens over jullie gevoelens te hebben gepraat, ten huwelijk heeft gevraagd (CGVS p. 11). Het feit dat u wist dat zij ook gevoelens had voor u door het feit dat ze soms lachte als ze met u praatte, lijkt ook in een Afghaanse context een iets te licht argument om iemand meteen ten huwelijk te vragen. Zeker als het om een 'tarboor' gaat. Khadiya had u evengoed kunnen weigeren en haar familie verwittigen waardoor u en uw familie in diskrediet kwamen. **Met enkel haar glimlach als teken van haar liefde kan men dan ook verwachten dat men geen dergelijke risico's neemt als een 'tarboor' ten huwelijk vragen.**

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat uw vader zou instemmen om haar de hand te vragen. Zijn reactie toen u hem voorstelde om haar hand te vragen spreekt immers boekdelen. Zo verklaarde u dat hij heel boos was, u sloeg en dan vroeg om weg te gaan (CGVS p. 10 en 13). Volgens uw verklaringen voegde hij eraan toe dat hij nooit of te nimmer een 'tarboor' in zijn huis zou opnemen (CGVS p. 13). Na deze weigering had u uw oom gevraagd om uw vader te overtuigen om haar hand te vragen (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt waarom uw vader wel akkoord zou gaan als uw oom het vroeg, antwoordt u dat het broers zijn en dat die dat kunnen bediscussiëren (CGVS p. 12). Het CGVS erkent wel dat een broer wegens de Afghaanse cultuur beter geplaatst is om iets te bediscussiëren maar merkt op dat het door de culturele gevoeligheid van het trouwen met een 'tarboor' meer dan waarschijnlijk geen verschil uitmaakt of u het voorstel doet of uw oom. **Uw vader had immers gezegd nooit een 'tarboor' in huis te nemen en vond uw voorstel reden genoeg om u te slaan (CGVS p. 13). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw oom hem enige tijd later wel zou kunnen overtuigen enkel en alleen door het feit dat hij beter geplaatst is om met uw vader in discussie te gaan.** Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom uw oom, die ook de gevoeligheden van de Afghaanse cultuur in verband met het huwen van 'tarboor' kent, akkoord zou gaan met uw voorstel. Uw uitleg hiervoor dat u de oudste zoon was die twaalf à dertien jaar ouder was dan de tweede oudste zoon en uw oom u hierdoor graag had (CGVS p. 12 en 13), kan niet voldoende verklaren waarom uw oom zou akkoord gaan met iets dat zo gevoelig ligt voor zijn broer en meer in het algemeen voor de Afghaanse maatschappij.

De bevestiging van hoe gevoelig het huwen van een 'tarboor' ligt in Afghanistan komt er als u verklaart hoe de vader van Khadiya reageerde als uw vader de hand ging vragen van zijn dochter. De vader van Khadiya zei dat hij bereid was om zijn dochter in de rivier te verdrinken maar niet akkoord zou gaan met het uithuwen van zijn dochter aan een 'tarboor' (CGVS p. 10). **Een statement dat kan tellen en aantoon hoe gevoelig dit ligt in Afghanistan en bijgevolg hoe ongeloofwaardig het is dat uw vader overtuigd zou kunnen worden door uw oom om haar hand te vragen en dit na een initiële weigering nog eens te herhalen met behulp van uw grootvader (CGVS p. 10).**

Verder is de manier waarop u Khadiya kon waarschuwen zich klaar te houden om te vluchten bij de eerst volgende gelegenheid weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat u na het gevecht met de broer van Khadiya u enkele weken niet meer naar buiten mocht gaan (CGVS p. 10). Indien u naar buiten wou gaan, werd u vergezeld door uw vader, broers of neven (CGVS p. 15) die een oogje in het zeil moesten houden zodat u niet naar foute plaatsen kon gaan (CGVS p. 20). Om verduidelijking gevraagd wat u bedoelt met foute plaatsen, bevestigt u dat het gaat om het huis van Naweed waar ook Khadiya woont (CGVS p. 20 en 21). Hetzelfde huis waar Khadiya haar was deed aan het kanaal (zie administratief dossier: tekening 1 en CGVS p. 25). U verschalkte uw neef door hem te vertellen dat u moest plassen (CGVS p. 18). U stak de boombaard over, ging naar het huis van Khadiya en vroeg haar of ze wou vluchten met u (CGVS p. 18 en 19). Toen u vijftien minuten later terugkwam bij uw neef vroeg hij of u gedaan had waarop u positief antwoordde (CGVS p. 19). **Het is natuurlijk ongeloofwaardig dat uw neef die u vergezeld en als enige taak heeft u niet naar het huis te laten gaan van Naweed of Khadija u zomaar laat gaan plassen in de nabijheid van dit specifieke huis en zich geen enkele bedenking maakt als u een kwartier later terugkomt (CGVS p. 19). Uw verweer dat het normaal is dat plassen vijftien minuten duurt, is weinig geloofwaardig.**

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat er twee cruciale tegenstrijdigheden zitten in uw gehoor bij DVZ en het gehoor bij het CGVS. Zo verklaart u bij DVZ dat uw oom u had vrijgekocht (zie administratief dossier: vragenlijst vraag 3.5) terwijl u bij het CGVS meer op de vlakte blijft en

vermoed dat het een soort vriendendienst was (CGVS p. 17). Verder verklaarde u bij DVZ dat u geen nieuws had over uw vriendin en dat u niet wist of ze nog vast zat of niet (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) terwijl u bij het CGVS beweert dat ze na één dag al werd vrijgelaten en overgeleverd aan de man van haar tante (CGVS p. 11). **Beide tegenstrijdigheden over cruciale elementen van uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

De vaststelling dat u fouten maakt tegen uw vluchtperiode en de inhoud van de klachtenbrief foutief weergeeft, de vaststelling dat uw relatie met Khadiya weinig waarschijnlijk is samen met de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat uw vader zich zou laten overtuigen om haar hand te vragen en dat uw neef zich op die manier om de tuin laat leiden, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara, de documenten over uw vaders werk, de documenten over uw ooms ziekenhuisopname, de foto en het schoolrapport bevestigen enkel uw identiteit en uw achtergrond de welke niet betwist worden. De bevestigingsbrief en de klachtbrief zijn handgeschreven brieven waardoor de authenticiteit moeilijk achterhaald kan worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). De enveloppe waarin de documenten werden verstuurd is irrelevant ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Asadabad gelegen in de provincie Kunar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

Zo verklaarde u van goede komaf te zijn. Uw grootvader was malik (CGVS p. 7), uw oom zit sinds jaar en dag bij het Afgaanse leger (CGVS p. 2) en uw vader was een ingenieur (CGVS p. 2 en 3). U zelf bent naar school gegaan (CGVS p. 4) en volgde met succes Engelse cursussen (CGVS p. 7, 8 en 19). Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de

stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker beperkt zijn verweer tot de stelling dat het laconiek van tafel schuiven van de getuigenis van verzoeker getuigt van een absoluut gebrek aan respect en de onderzoeks- en motiveringsplicht van het Commissariaat-generaal schendt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing stelde vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas om reden dat (i) verzoeker tijdens het gehoor twee verschillende periodes aangeeft waarin hij is gevlucht en ook de inhoud en de data van de klachtbrief foutief weergeeft, (ii) verzoekers verklaringen over zijn relatie met Khadiya niet aannemelijk zijn, (iii) het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader zou instemmen om Khadiya's hand te vragen aangezien hij gezegd had nooit een 'taboer' in huis te halen, (iv) de manier waarop verzoeker Khadiya kon waarschuwen zich klaar te houden om te vluchten bij de eerst volgende gelegenheid niet aannemelijk is, (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop hij vrijkwam en of hij al dan niet nieuws had over zijn vriendin.

De motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier worden op geen enkele wijze weerlegd door verzoeker. Deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) concludeert de bestreden beslissing dat hoewel verzoeker afkomstig is uit het district Asadabad gelegen in de provincie Kunar, dat verzoeker op basis van zijn verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kabul.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna : EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan en stamverbanden. Nog volgens UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet noch brengt hij informatie bij waaruit zou blijken dat de analyse van de commissaris-generaal niet correct is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER